

y i k i k i t a p l a r ı m v a r . . .

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2022

Okur için önemli not:

Kitabı okurken Pelin'in karşısına iki alternatif davranış şekli çıktığını göreceksin:

1. Kurallara Uygun Davranmak
2. Bodoslama (yani kualsız) Davranmak

Önemli Soru?

Kitap içinde anlatılan her olayda Pelin'in karşısına çıkan iki alternatif arasında sen olsan hangisini seçerdin?

Hazırsan başlayalım...

SES

Uçan bir kahramanla başlayan bir hikâyeye kim bayılmaz ki? Ben bayılırım. **Amaaa ne yazık ki ben uçamıyorum.**

Peki ya sıra dışı ve gizemli hikâyeler? Onları da sever misin? Ben çok severim. **Hmmmm...** Ama yaşadıklarım o kadar gizemli şeyler değil. Bir gece yatağıma yatmıştım. Boş boş tavana bakarken ne kadar sıkıcı bir hayatım olduğunu düşünüyordum. Sonra... Sonra ne oldu dersin?

Hiç. Hiçbir şey olmadı. Sonra yine tavana baktım. Baktım, baktım ve baktıkça canım daha çok sıkıldı. **Babla** da bana defter ve kalem he-

diye etti. "Canın sıkılınca aklına gelenleri yaz-sana." dedi.

Babla kim mi? Aaaa! Bizim aileyi tanıtmadım. Doğru! Aslında aile demek yerine kabile demek daha yerinde olur :) En baştan başlarsak annem ve babamı sayabilirim. Ev sakinleri olarak kimimiz eve yeni geldi, kimimiz evden henüz gitti. Ama annemler evin sabiti :)

Kendi aralarında güç birliği yapmışlar. Ne de olsa iki kişiler ve ebeveynler. Ooh, hayat onlara güzel valla! Onların yerinde olsam ben de hiçbir yere gitmezdim. Evin en büyük odası onların hem de odalarının penceresinden **vişne ağacı** görülüyor.

Başka? Başka? Başka ninem var mesela. Ninem yani Sepide Hanım, annemin anneannesi! Çok yaşlı, çok tatlı, bildiğiniz bal arısı.

Anneannem ve dedem de var tabii. Ama onlar bizimle yaşamıyor, kendi evlerinde kalıyorlar. Ninem ise ben kendimi bildim bileli bizimle yaşıyor.

Eve yeni gelenler: **ikiz kardeşlerim**. Henüz iki yaşında bile değiller. Yeni geldiler, yeni geldiler amaaa... Evde baya söz sahibi oldular. Çünkü iki kişiler ve bebekler. Belki biliyorsunuzdur, ebeveynler ve bebekler evde en fazla söz hakkına sahip kişiler oluyor. Yani bir karar verilecekse iki tarafın da etkisi büyük.

Başka? Elbette, ben varım evimizde. Bebek değilim, ebeveyn hiç değilim. Peki etkim? **Bak hüzünlendim şimdi**. Neyse...

Başka? Ablam var, mesela. O ayrı bir şehir, başka bir ülke gibi. Belki bambaşka bir evren de denilebilir. O yüzden onunla hiçbir zaman çoğunluk olamayız. O ve ben! Ben ve ablam! Gerçi bu fena bir şey de değil. Ama ortak etkimiz sıfır!

Bir de büyük ablam var: Sevgili Babla.

Babla, benim büyük ablam. İki ablam olunca birine Babla'yı ben uydurdum, gerçek adı değil, adı Yasemen. Babla, Pelin dilinde "Büyük Abla"

demek. Babla, aykırı, farklı, ilginç şeylere karşı ön yargılı değildir hatta biraz da meraklıdır.

"Babla"yı duyunca hemen kabul etti, "Ne güzel uydurmuşsun." dedi. Babla'm, daha çok büyük bir arkadaş gibi. Ablam ise aramızdaki az yaş farkına rağmen daha... daha... Ne bileyim daha çok büyükler gibi.

Büyüklerin dünyasını tanımaya çalışan bir çocuğum. Hayatı ve kendimi keşfe çıktım. İşte bu, uçamayan bir kahramanın hikâyesi. Kendi hayatının kahramanı olan benim hikâyem.

Uçamıyoruz diye hikâyemiz ve pelerinimiz de olmasın mı? **Toplanın arkadaşlar! Pelerinler hazır! Hikâyeye başlıyoruz!**

I. HİKÂYE: ZAN

Yer: Atıf amcaların salonu.

Zaman: Pandemiden bir yıl önce.

Aşırı sıcak bir kış günü, 2020

Her şey o gün başladı. Yani bence o gün başladı. Babam o gün Atıf amcadan hevesle bir ürün sipariş etti. "Çok iyi bir şeye benziyor, Atıf ağabey. Şundan bizim üç numaraya da alalım." dedi.

Hikâyeyi burada durduralım, lütfen. Bir açıklama yapmak istiyorum. Babamın "Üç Numara" dediği insan var ya, hıh işte o ben oluyorum:

Ben üç numara değilim! Adım **Pelin Tamçakıl!** Çocuklara neden böyle hitap ediyorlar, anlamıyorum. Ufaklık, Minik, Hayatım, Üç Numara, Beş Numara... Daha sayayım mı? Prenses, Aslan, Kaplan... Bundan hiç hoşlanmıyorum!

- Babaaa! Baa-baaaaaa, diye sesleniyorum ama babam bana hiç bakmadan konuşmaya devam ediyor. Arada da bana doğru fısıltıyla "Tamam. Anladım, Pelin Tamçakıl." diyor.

Atıf amca, bir serçe kadar dikkatli. Hemen aramızda bir şey olduğunu fark etti. "Ne diyor, bu küçük hanım?" diye sordu. Babam, sanki dünyanın en zor açıklamasını yapıyor gibi kızardı, bozardı. "Üç numara gibi hitapları sevmiyor. 'Küçük Hanım' da buna dahil." dedi. Sonunda baklayı ağzından çıkardı: "**Benim bir adım var, diyor.**" Şu yetişkinler ne kadar da ilginç insanlar!

Atıf amca "**Haklı yavrucak!** Ay, amaan! Dur bi dakika! Dilim dolandı, yavrucak da nereden çıktı? Hıhh. Pelin haklı! Herkesin bir adı var." dedi.

Çok şaşkıyım, a dostlar! Bir büyükten, Atıf amcadan beklenmedik bir destek geldi:)

Evet, bir adım var: Pelin. Pelin Tamçakıl. Kabul ediyorum, yaşım altmış beş değil. Belki kırk iki bile değilim. Tamam elbette yirmi yedi de değilim. Sadece on yaşındayım. Çocuğum ama hepimiz gibi ben de bir bireyim. On yaş da saygıyı hak eden bir yaştır. Çocuklar ve hatta bebekler, **hepimiz saygıyı hak ederiz.**

Dağılın, konuşma bitmiştir:)

Aaa! Bir şey daha var, söylemeden geçemeyeceğim. Atıf amca gibi anlayışlı büyüklere rastladığımda içim sevinçle doluyor. Bak yine öyle oldu ve neşeyle bağırdım:

- Teşekkürler Atıf amca! Yaşaaa! Var ol!

Atıf amcanın sevinci doruktaydı:

- Çok yaşa, sen! Çok güzel yaşa, Pelin! Nerede kalmıştık? Saat mi? Tamam. **Alalım** Yahyacığım, alalım, dedi ve attı kahkahayı. Kahkaha atmak dediysem top atmak, çöp atmak gibi düşünme-

yin. Yüksek sesle neşeli neşeli gülmeye kahkaha atmak, diyoruz.

Pek neşeli bir adamdır, Atıf amca. **Bu arada Yahya Bey benim babam olurlar.** Atıf amca da onun çocukluk arkadaşı. Babamla çocuklukları, ilk gençlikleri bir arada geçmiş. Birlikte büyümüşler. Bir araya geldiklerinde tatlı tatlı sohbet ederler ya da heyecanlı heyecanlı konuşurlardı. Ama o gün başka! O gün...